

Kopie

Afgeleverd aan: mr. VANDENDRIESSCHE Gerrit

art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2025 / 2203
Datum van uitspraak 19 maart 2025
Rolnummer 2024/AR/1690

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op	op	op
€	€	€
BUR	BUR	BUR

N° 28

Niet registreerbaar

Hof van beroep

Brussel

Sectie Marktenhof

19de kamer A

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00004302621-0001-0036-02-01-1

MEDIAHUIS N.V., zoals ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0439.849.666, met maatschappelijke zetel te 2050 ANTWERPEN, Katwilgweg 2,

Verzoekster, hierna ook "**Mediahuis**",

vertegenwoordigd door Meester CLINCK Jan en Meester VANDENDRIESSCHE Gerrit, advocaten kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Havenlaan 86C bus B414

TEGEN

DE GEGEVENSBECHERMINGSAUTORITEIT, zoals ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Drukpersstraat 35,

Verweerster, hierna ook "**GBA**",

vertegenwoordigd door Meester ROETS Joos en Meester ROES Timothy, advocaten kantoorhoudende te 2018 ANTWERPEN, Oostenstraat 38 bus 201

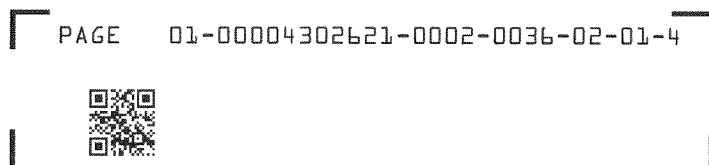
IN DE AANWEZIGHEID VAN

VAN DE VELDE KOEN, Lage Bos 29, 1974 TA Ijmuiden Nederland vertegenwoordigd door NOYB European Center for Digital Rights, vereniging naar het recht van Oostenrijk, met zetel te Goldschlagstraße 172/4/3/2, 1140 WENEN, Oostenrijk,

Vrijwillig tussenkomende partij,

vertegenwoordigd door Meester SCHOCKAERT Auriane, advocaat kantoorhoudende te 1000 BRUSSEL, Koningsgalerij 27/5

Gelet op de procedur stukken :

- de Bestreden Beslissing nr. 113/2024 van 6 september 2024 van de Geschillenkamer van de GBA (hierna de “**GBA**”) betreffende maatregelen inzake de cookiebanners op de nieuwswebsites van Mediahuis (hierna de “**Bestreden Beslissing**” of de “**Beslissing**”);
- het verzoekschrift van 4 oktober 2024, waarmee Mediahuis NV beroep aantekent tegen de Bestreden Beslissing;
- de inleidingszitting van 16 oktober 2024;
- het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst ingediend door de heer Koen Van de Velde, vertegenwoordigd door NOYB op 22 oktober 2024;
- het tussenarrest van het Marktenhof van 6 november 2024;
- de syntheseconclusie van Mediahuis zoals neergelegd op 13 december 2024;
- de syntheseconclusie van de GBA zoals neergelegd op 10 januari 2025;
- de syntheseconclusie van vrijwillig tussenkomende partij zoals neergelegd op 3 januari 2025;
- de stukkenbundels zoals neergelegd door partijen.

Gehoord de advocaten van partijen ten openbare terechtzitting van **22 januari 2025** waarna de zaak in beraad is genomen.

I. Feiten en procedurele voorgaanden

1. Het Marktenhof verwijst deels naar het relaas dat werd geschetst in het tussenarrest van 6 november 2024 en vult dit verder aan met feitelijke elementen die pertinent zijn in het kader van een beoordeling ten gronde.

2. Mediahuis NV, Verzoekster, is de uitgever van verschillende krantentitels en beheert enkele daarbij horende nieuwswebsites. Het huidig geschil is in het bijzonder toegespitst op vier Belgische Nederlandstalige websites van Verzoekster : <https://www.standaard.be> (“De Standaard”), <https://www.gva.be> (“De Gazet van Antwerpen”), <https://www.nieuwsblad.be> (“Het Nieuwsblad”) en <https://www.hbvl.be> (“Het Belang van Limburg”).

3. Op 18 juli 2023, worden vier klachten ingediend tegen Verzoekster door ‘NOYB - European Center for Digital Rights’ als vertegenwoordiger van de heer Koen van de Velde (hierna de “**Klager**”).

De Klager was gedurende een tijd stagiair/vrijwilliger bij NOYB.

De klachten betroffen het gebruik van cookieschermen op de vier bovenvermelde websites van Verzoekster. Zij worden als volgt verwoord (het Hof verwijst hierna naar de klacht tegen Gazet van Antwerpen stuk 1 van de Klager bij wijze van voorbeeld) :

“De klager heeft op 10 februari 2023 de website van de verwerkingsverantwoordelijke <https://www.gva.be/> bezocht. Deze website toonde een banner met betrekking tot de op

PAGE 01-00004302621-0003-0036-02-01-4

haar website gedeponeerde cookies. Een screenshot van de website en de banner is bijgevoegd als Bijlage 2.”

[...]

Deze klacht betreft niet alleen het opslaan en het uitlezen van cookies op de website, maar ook de hiermee samenhangende of hierop volgende verwerkingsactiviteiten, zoals de verstrekking van via de plaatsing van cookies verkregen persoonsgegevens aan derden, door de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijke(n).

Zoals hieronder aangegeven, ging het bij ten minste één cookie om de verwerking van persoonsgegevens (zie HAR-bestand in bijlage).

Domaine	Nom	Valeur	Finalité
Files.zimmo.be	_ga	GA1.2.212476480.1680686824	Statistics/analytics

De Klager stelde in de klachten dat Verzoekster misleidende cookiebanners gebruikte en daarmee onrechtmatig cookies had geplaatst.

Het is onbetwist dat de Klager in het kader van zijn stage bij NOYB de bewuste sites heeft bezocht op 10 februari 2023. Hij maakte op diezelfde dag gedateerde printscreens van de bewuste cookiebanners (bijlagen 2 en 3 van de klachten die meegedeeld worden als stukken 1 tot en met 4 van de Klager).

Hij heeft nadien zijn werkzaamheden bij NOYB stopgezet en anderen binnen NOYB hebben daarna het dossier aangevuld. Uit de uitleg verstrekt ter zitting van zowel de Geschillenkamer als het Marktenhof is gebleken dat de zogenaamde HAR-bestanden vermeld in de vier klachten later (in maart of april 2023) werden gegenereerd door andere medewerkers van NOYB en op instructie van deze laatste.

4. Op 3 augustus 2023, informeerde de Eerstelijnsdienst zich bij NOYB over het belang van de Klager bij het indienen van de klacht(en).

Op 24 augustus 2023, verklaarde de Eerstelijnsdienst de klacht(en) vervolgens ontvankelijk en maakte zij het dossier (de vier klachten werden gezamenlijk behandeld aangezien ze allen gericht waren tegen Verzoekster) over aan de Geschillenkamer.

Op 1 september 2023, antwoordde NOYB op de vraag van de Eerstelijnsdienst met betrekking tot het belang van de Klager.

5. Op 20 oktober 2023, werd door de Geschillenkamer van de GBA aan Verzoekster een schikking voorgesteld (hierna het "**Schikkingsvoorstel**"), hetgeen door Verzoekster werd geweigerd. Middels het Schikkingsvoorstel stelde de Geschillenkamer voor om de procedure stop te zetten en geen corrigerende maatregelen te nemen ten aanzien van Verzoekster op voorwaarde dat zij ermee instemde om vier verschillende maatregelen te nemen met betrekking tot de cookiebanners die door elk van de vier betrokken websites werden gebruikt.

6. Nadat tevergeefs was gepoogd te schikken tussen Verzoekster en de Geschillenkamer van de GBA, werd Verzoekster op 5 februari 2024, geïnformeerd over het feit dat het dossier gereed was voor een behandeling ten gronde. Op 1 juli 2024 vond een hoorzitting plaats bij de Geschillenkamer van de GBA waar Verzoekster verscheen alsook de Klager en NOYB.

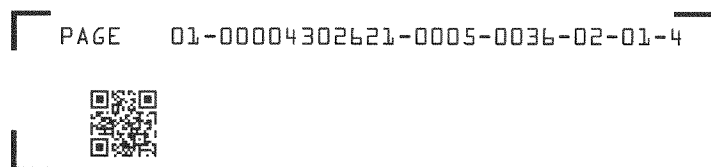
7. Op 6 september 2024, nam de Geschillenkamer de beslissing die lastens Verzoekster maatregelen oplegt inzake de cookiebanners op de nieuwswebsites van Verzoekster (hierna de "**Bestreden Beslissing**"). Ze legt twee bevelen op : (i) het in overeenstemming brengen van de cookiebanner op haar websites conform de Bestreden Beslissing en hieromtrent visuele bewijsstukken aan te dragen en (ii) het niet gebruiken van misleidende knopkleuren zodat de behoorlijkheid van de verwerking wordt gewaarborgd. Beide bevelen worden opgelegd op straffe van verbeurte van een dwangsom ten belope van 25.000,00 euro per dag per litigieuze website, en dit per bevel. Daarenboven spreekt de Geschillenkamer twee berispingen uit lastens Verzoekster, enerzijds wegens een inbreuk op artikel 7.3 AVG en anderzijds wegens het plaatsen van cookies "*op grond van het gerechtvaardigd belang wanneer er geen uitzonderingssituatie gold die zulks rechtvaardigde*".

8. Op 4 oktober 2024, stelde Verzoekster tegen voornoemde beslissing een beroep in bij het Marktenhof.

Per tussenarrest van 6 november 2024 ging het Marktenhof over tot het afwijzen van de vordering van Verzoekster tot opschorting van de uitvoerbaarheid bij voorraad van de Bestreden Beslissing. Het Marktenhof verklaarde zich tevens zonder rechtsmacht om te oordelen over de vordering van Verzoekster met betrekking tot de publicatie van de beslissing nr. 113/2024 van 6 september 2024 en wees haar vordering tot pseudonimisering en bijkomende vermelding op de Bestreden Beslissing evenals de vordering tot overlegging van stukken (de vier e-mails verstuurd tussen de Eerstelijnsdienst van de GBA en NOYB en een kopie van de audio-opname van de hoorzitting van 1 juli 2024) '*hic et nunc*' af.

II. Bestreden Beslissing

Het beschikkend gedeelte van de Bestreden Beslissing luidt als volgt :

- *“Op grond van artikel 100, §1, 9° WOG, de verweerder te bevelen dat het plaatsen van cookies en de verwerkingen van persoonsgegevens op haar websites in overeenstemming met art. 6 AVG j° art. 10/2 GBW worden gebracht, door het aanpassen van de cookiebanner cfr. deze beslissing, en hieromtrent uiterlijk op de 45e dag na de kennisgeving van de beslissing de nodige visuele bewijsstukken aan te dragen bij de Geschillenkamer en de klager (“bevel 1”). De verweerder dient in dit kader oog te hebben voor het niet gebruiken van misleidende knopkleuren zodat de behoorlijkheid van de verwerking is gewaarborgd (“bevel 2”).*
- *Op grond van artikel 100, §1, 12° WOG, een dwangsom op te leggen voor wat betreft de naleving van bevel 1, waarbij de niet-naleving van bevel 1 resulteert in de verbeurte van een dwangsom van 25.000 EUR per dag per litigieuze website, te rekenen vanaf de notificatie (op de 46e dag of later na de kennisgeving van deze beslissing) door de Geschillenkamer van de verbeurte.*
- *Op grond van artikel 100, §1, 12° WOG, een dwangsom op te leggen voor wat betreft de naleving van bevel 2, waarbij de niet-naleving van bevel 2 resulteert in de verbeurte van een dwangsom van 25.000 EUR per dag per litigieuze website, te rekenen vanaf de notificatie (op de 46e dag of later na de kennisgeving van deze beslissing) door de Geschillenkamer van de verbeurte.*
- *Op grond van artikel 100, §1, 5° WOG de verweerder te berispen voor wat betreft de inbreuk door de verweerder op art. 7.3 AVG.*
- *Op grond van artikel 100, §1, 5° WOG de verweerder te berispen omdat zij cookies plaatste op grond van het gerechtvaardigd belang wanneer er geen uitzonderingssituatie gold die zulks rechtvaardigde.*
- *Op grond van artikel 100, §1, 1° WOG de klacht te seponeren voor wat betreft die aspecten die verband houden met de transparantie- en informatieverplichtingen en de uitoefening van het recht van bezwaar in het licht van het plaatsen van cookies op grond van gerechtvaardigd belang.”*

III. Vorderingen

Het verhaal van **Verzoekster** strekt ertoe :

In hoofdorde, de beslissing 113/2024 van 6 september 2024 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit integraal te vernietigen.

In ondergeschikte orde, te zeggen voor recht dat de Gegevensbeschermingsautoriteit artikel 95 WOG, artikel 98 WOG en de recht van verdediging van Mediahuis schond, en vervolgens de Gegevensbeschermingsautoriteit en de vrijwillig tussenkomende partij te bevelen de volgende stukken aan Mediahuis over te leggen binnen de 2 dagen volgend op de betekening

van het tussen te komen tussenarrest, op straffe van dwangsommen van 2.000 EUR per dag vertraging:

- Een integrale en niet-bewerkte kopie van de e-mail van 17 augustus van NOYB aan ELD.
- Een integrale en niet-bewerkte kopie van de e-mail van 24 augustus van ELD aan NOYB.
- Een integrale en niet-bewerkte kopie van de e-mail van 25 augustus van NOYB aan ELD.
- Een integrale en niet-bewerkte kopie van de e-mail van 29 augustus van ELD aan NOYB.

Tevens de Gegevensbeschermingsautoriteit te bevelen een integrale en niet-bewerkte kopie van de audio-opname van de hoorzitting van 1 juli 2024 aan Mediahuis over te leggen binnen de 2 dagen volgend op de betekening van het tussen te komen tussenarrest, op straffe van dwangsommen van 2.000 EUR per dag vertraging.

De zaak voor het overige aan te houden en een nieuwe conclusiekalender te bepalen teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen over de door de Gegevensbeschermingsautoriteit en de vrijwillig tussenkomende partij te overleggen stukken.

In meer ondergeschikte orde, de behandeling van de zaak op te schorten en de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie:

1) Moet het artikel 5, lid 3 van de EU Richtlijn 2002/58/EG, gelezen in samenhang met de artikelen 4.11 en 7.3 van de EU Verordening 2016/679, zo worden uitgelegd dat voor de opslag van informatie of het verkrijgen van toegang tot informatie die reeds is opgeslagen op de eindapparatuur van de gebruiker, een initiële toestemming even eenvoudig moet kunnen worden geweigerd als dat ze kan worden gegeven?

2) Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend is, moet artikel 5, lid 3 van de EU Richtlijn 2002/58/EG, gelezen in samenhang met de artikelen 4.11, 7.2 en 7.3 van de EU Verordening 2016/679, zo worden uitgelegd dat voor de opslag van informatie of het verkrijgen van toegang tot informatie die reeds is opgeslagen op de eindapparatuur van de gebruiker, er alleen dan door middel van een zogenaamde cookiebanner een geldige toestemming kan worden verkregen conform de hiervoor vermelde artikelen, wanneer:

- op de informatielaag waar de toestemming via een “alles aanvaarden”-knop wordt verkregen, ook een “alles weigeren”-knop aanwezig is?; en/of

- *op de informatielaag waar de toestemming via een “alles aanvaarden”-knop wordt verkregen, ook een “alles weigeren”-knop aanwezig is en deze knoppen identiek zijn in kleur, lettertype, lettergrootte, contrast en plaatsing?; en/of*
- *het weigeren van de toestemming niet meer handelingen vergt dan het geven van de toestemming?; en/of*
- *de optie om toestemming te weigeren, evenwaardig is aan de optie om de toestemming te geven?; en/of*
- *de optie om toestemming te weigeren, gelijkaardig is aan de optie om de toestemming te geven?;*

3) Moet artikel 5, lid 3 van de EU Richtlijn 2002/58/EG, gelezen in samenhang met het behoorlijkheidsprincipe van artikel 5, lid 1, a) van de EU Verordening 2016/679, zo worden uitgelegd dat voor de opslag van informatie of het verkrijgen van toegang tot informatie die reeds is opgeslagen op de eindapparatuur van de gebruiker, voormelde artikelen vereisen dat de toestemming op een niet misleidende wijze wordt verkregen?

4) Moet artikel 5, lid 3 van de EU Richtlijn 2002/58/EG, gelezen in samenhang met het behoorlijkheidsprincipe van artikel 5, lid 1, a) van de EU Verordening 2016/679, zo worden uitgelegd dat ze zich ertegen verzetten dat, voor de opslag van informatie of het verkrijgen van toegang tot informatie die reeds is opgeslagen op de eindapparatuur van de gebruiker:

a. De betrokkene door het gebruik van kleuren, contrast, lettergrootte, lettertype en plaatsing van knoppen in cookiebanners, wordt geleid om bepaalde handelingen te stellen?

b. De betrokkene door het gebruik van kleuren, contrast, lettergrootte, lettertype en plaatsing van knoppen in cookiebanners, wordt geleid om bepaalde handelingen niet te stellen?

5) Is het antwoord op voorgaande vraag verschillend wanneer de handeling waarnaar de betrokkene wordt geleid, leidt naar de meest dataverwerkende optie of de weg van de minste weerstand uitmaakt?

In ieder geval, de Gegevensbeschermingsautoriteit en de vrijwillig tussenkomende partij elk te veroordelen tot de betaling van alle kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag van 1680 EUR.

De **GBA** vraagt het Marktenhof :

PAGE 01-00004302621-0008-0036-02-01-4

- *De vrijwillige tussenkomst van de klager ontvankelijk te verklaren;*
- *Het beroep van verzoekende partij (Mediahuis) ongegrond te verklaren;*
- *De verzoekende partij (Mediahuis) te veroordelen in de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding voor niet in geld waardeerbare vorderingen (1.800 EUR);*
- *De GBA als overheid vrij te stellen van het betalen van rolrechten*

De **vrijwillig tussenkomende partij** vraagt :

- *de vrijwillige tussenkomst van Tussenkomende Partij ontvankelijk en gegrond te verklaren en vervolgens;*
- *de vordering van Mediahuis tot vernietiging van de Bestreden Beslissing af te wijzen en ongegrond te verklaren;*
- *dienvolgens de Bestreden Beslissing te bevestigen en het te wijzen arrest gemeen te verklaren aan Tussenkomende Partij.*

IV. Middelen

Verzoekster beroept zich op de volgende middelen :

EERSTE MIDDEL : De afwezigheid van (bewijs van) verwerking van persoonsgegevens van klager.

EERSTE ONDERDEEL : Er kon geen klacht worden ingediend wegens afwezigheid van verwerking van persoonsgegevens betreffende de Klager.

TWEEDE ONDERDEEL : Geen schending van artikel 10/2 GBW *juncto* 6.1.A AVG mogelijk zonder verwerking van persoonsgegevens.

TWEEDE MIDDEL : Het weigeren van toegang tot stukken die tot het administratief dossier behoren schendt artikel 95, §2 WOG, de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het motiveringsbeginsel.

EERSTE ONDERDEEL (IN HOOFDORDE) : Wat betreft de weigering om bepaalde e-mailcorrespondentie tussen NOYB en de GBA niet mee te delen aan Mediahuis - schending van artikel 95, §2 WOG, rechten van verdediging en motiveringsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL (IN HOOFDORDE) : Wat betreft de weigering om de audio-opname van de hoorzitting aan Mediahuis mee te delen - schending van artikel 95, §2 WOG, rechten van verdediging en motiveringsbeginsel.

DERDE MIDDEL : De GBA schond het motiveringsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel door in de Bestreden Beslissing te oordelen dat geen aanwijzingen van fictief mandaat of rechtsmisbruik aanwezig waren.

EERSTE ONDERDEEL : Aanwezigheid van aanwijzingen van gebrekkig en fictief mandaat en rechtsmisbruik.

TWEEDE ONDERDEEL : Hogervermelde aanwijzingen duiden ook op rechtsmisbruik van het klachtenrecht van NOYB.

VIERDE MIDDEL : De Geschillenkamer schond artikel 95, §1 en 98 WOG alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

VIJFDE MIDDEL : De Geschillenkamer schond het partijdigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel bij de totstandkoming van en het nemen van de Bestreden Beslissing en beging machtsoverschrijding.

ZESDE MIDDEL : Door in de Bestreden Beslissing te stellen dat er onmiskenbaar een verplichting is voor het plaatsen van een ‘alles weigeren’-optie op dezelfde laag als een ‘alles accepteren’-knop schendt [de GBA] artikel 4(11) AVG, artikel 6 AVG en artikel 10/2 GBW, samen gelezen met het arrest C-129/21 van het Hof van Justitie, alsook het motiverings- en vertrouwensbeginsel en begaat de GBA machtsoverschrijding.

EERSTE ONDERDEEL : Foutieve invulling van de wettelijke bepalingen en rechtspraak van het Hof van Justitie.

TWEEDE ONDERDEEL : Schending van artikel 7.2 AVG.

DERDE ONDERDEEL : Wat betreft het ‘vrije’ karakter van de toestemming.

VIERDE ONDERDEEL : Wat betreft het ‘ondubbelzinnige’ karakter van de toestemming.

VIJFDE ONDERDEEL : Wat betreft de impact van rechtskundige en technologische ontwikkelingen op de beslissingspraktijk van de Geschillenkamer.

ZESDE ONDERDEEL : Wat betreft een 'rechtskundige beoordeling die aan de meest correcte rechtskundige visie beantwoordt'.

ZEVENDE ONDERDEEL : Prejudiciële vragen.

ZEVENDE MIDDEL : Door te beslissen dat Mediahuis in haar cookiebanners misleidende kleuren hanteerde en daardoor een schending op artikel 5.1.A en artikel 6.1.A AVG te weerhouden, schond de GBA deze wetsartikelen alsook motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en beging ze machtsoverschrijding.

EERSTE ONDERDEEL : HET BEHOORLIJKHEIDSPRINCIPE IS GEEN TOESTEMMINGSVOORWAARDE

TWEEDE ONDERDEEL : Gebruik van algemene en vage begrippen die niet in de wet zijn opgenomen.

DERDE ONDERDEEL : Het 'misleidende' karakter van de knopkleuren.

VIERDE ONDERDEEL : Prejudiciële vragen.

ACHTSTE MIDDEL : De GBA schond het vertrouwensbeginsel door de klacht niet te seponeren ondanks het feit dat Klager zijn rechten niet voorafgaandelijk bij Mediahuis had uitgeoefend.

NEGENDE MIDDEL : De GBA legde in de Bestreden Beslissing dwangsommen op met miskennis van de hoorplicht, het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Zij beging tevens machtsoverschrijding.

EERSTE ONDERDEEL : Mediahuis kreeg niet de gelegenheid om zich over het opleggen van de dwangsom uit te spreken.

TWEEDE ONDERDEEL : Schending van vertrouwensbeginsel en machtsoverschrijding.

DERDE ONDERDEEL : Het disproportioneel karakter van de dwangsom.

TIENDE MIDDEL : Schending van het motiveringsbeginsel door het weerhouden van een inbreuk op de AVG wegens beweerdelijke plaatsing van cookies op basis van gerechtvaardigd belang zonder dat hier bewijs van voorligt.

ELFDE MIDDEL : De Geschillenkamer schendt artikel 100, §1, 9° WOG en begaat machtsoverschrijding omdat ze niet bevoegd was om bevelen op te leggen met betrekking tot aanpassingen aan cookiebanners.

TWAALFDE MIDDEL : De aan Mediahuis opgelegde ‘bevelen’ schenden het zorgvuldigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en de vrijheid van ondernemen.

EERSTE ONDERDEEL : ‘Bevel 1’ en ‘Bevel 2’ zijn te vaag omschreven.

TWEEDE ONDERDEEL (ONDERGESCHIKT) : ‘Bevel 1’ schendt de vrijheid van ondernemen.

De **GBA** laat gelden :

EERSTE VERWEERMIDDEL : De bestreden beslissing is in overeenstemming met de artikelen 77.1 AVG en 80.1 AVG – Artikel 77.1 AVG is niet van toepassing aangezien de klacht hoofdzakelijk betrekking heeft op artikel 10/2 WVP – Hoe dan ook vereisen artikel 77.1 AVG noch artikel 80.1 AVG enig bewijs van een daadwerkelijke verwerking van de persoonsgegevens van de Klager voor het indienen van de klacht – In ieder geval kan de WOG op dit punt soepelere voorwaarden opleggen dan de AVG – De aangehaalde rechtspraak over artikel 80.2 AVG bewijst precies het omgekeerde van wat Mediahuis aanvoert (verweer tegen het eerste middel van Mediahuis).

EERSTE ONDERDEEL : geen schending van artikel 77.1 AVG.

TWEEDE ONDERDEEL : geen schending van artikel 80.1 AVG

TWEEDE VERWEERMIDDEL : het Marktenhof heeft geen rechtsmacht om de wettigheid te beoordelen van de beslissing van de Eerstelijnsdienst om de stukken C.1 tot C.4 niet in het administratief dossier onder te brengen – het vaste beleid van de GBA om derden geen inzage te geven in het administratief dossier is gerechtvaardigd – de stukken waarvan de overlegging wordt gevorderd bevatten geen bewijs van een ter zake dienend feit (art. 877 Ger.W.) – de motieven om de overlegging van de audio-opname te weigeren zijn niet aangetast door enig motiveringsgebrek noch strijden zij met artikel 95, §2 WOG, noch met de rechten van verdediging – de weigering van de Geschillenkamer kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten (verweer tegen het tweede middel van Mediahuis).

EERSTE ONDERDEEL : De weigering om Mediahuis toegang te verlenen tot de e-mails van NOYB aan de Eerstelijnsdienst.

TWEEDE ONDERDEEL : De weigering om Mediahuis een kopie te bezorgen van de audio-opname van de hoorzitting voor de Geschillenkamer.

DERDE ONDERDEEL : Het verzoek om alvorens recht te doen de overlegging te bevelen van de e-mailcorrespondentie en de audio-opname van de hoorzitting moet worden afgewezen.

DERDE VERWEERMIDDEL : De Geschillenkamer kon naar redelijkheid besluiten dat er géén afdoende aanwijzingen voorlagen die lieten veronderstellen dat het mandaat fictief zou zijn of dat er sprake was van rechtsmisbruik – In de bestreden beslissing wordt correct geobserveerd dat nergens blijkt dat er vóór het ontstaan van de grieven van de Klager of vóór de mandatering van de Klager aan NOYB al sprake was van coördinatie tussen de Klager en NOYB specifiek wat betreft een gezamenlijke indiening van 15 klachten tegen Belgische mediawebsites – Het is allerminst opmerkelijk noch problematisch dat de Klager niet over één nacht ijs is gegaan alvorens NOYB formeel te mandateren om een klacht in te dienen bij de GBA – In de bestreden beslissing wordt naar redelijkheid geconcludeerd dat de Klager beschikte over een rechtstreeks en persoonlijk belang bij het indienen van zijn klacht – Eventuele eerdere seponeringsbeslissingen van de Geschillenkamer hebben geen precedentswaarde ten aanzien van de voorliggende beslissing om de klacht niet te seponeren – Hoe-dan-ook bestaat er geen tegenstrijdigheid tussen de bestreden beslissing en de eerdere seponeringsbeslissingen die Mediahuis aanhaalt – De bestreden beslissing berust ter zake op materieel correcte motieven (verweer tegen het derde middel van Mediahuis).

VOORAFGAAND : De Geschillenkamer werd rechtsgeldig gevat door de Eerstelijnsdienst – De vordering van Mediahuis is niet ontvankelijk voor zover Mediahuis Uw Hof (expliciet dan wel impliciet) verzoekt om de ontvankelijkheid van de klacht te beoordelen – De beslissing van de Geschillenkamer om de klacht niet te seponeren betreft de uitoefening van een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

EERSTE ONDERDEEL : De Geschillenkamer kon naar redelijkheid besluiten dat er géén afdoende rechtstreekse aanwijzingen of bewijzen voorlagen die lieten veronderstellen dat het mandaat fictief zou zijn – De Geschillenkamer had geen reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen van de Klager ter hoorzitting – De ‘feitelijke elementen’ die Mediahuis thans aanhaalt, vormen geen afdoende rechtstreekse aanwijzingen of bewijzen van het tegendeel – Eventuele eerdere seponeringsbeslissingen van de Geschillenkamer hebben geen precedentswaarde ten aanzien van de voorliggende beslissing om de klacht niet te seponeren – Hoe-dan-ook bestaat er geen tegenstrijdigheid tussen de bestreden beslissing en de eerdere seponeringsbeslissingen die Mediahuis aanhaalt – De beslissing is ter zake correct en draagkrachtig gemotiveerd (verweer tegen het eerste middelonderdeel van Mediahuis).

TWEEDE ONDERDEEL : De Geschillenkamer kon genoegzaam vaststellen dat er evenmin sprake was van rechtsmisbruik van het klachtenrecht (verweer tegen het tweede middelonderdeel van Mediahuis).

DERDE ONDERDEEL : De bestreden beslissing is materieel correct gemotiveerd wat betreft de vaststelling van de rechtsgeldigheid van het aan NOYB verleende mandaat (verweer tegen het derde middelonderdeel van Mediahuis).

VIERDE VERWEERMIDDEL : De Geschillenkamer was niet verplicht om een formele beslissing te nemen om over te gaan tot behandeling ten gronde (verweer tegen het vierde middel van Mediahuis).

VIJFDE VERWEERMIDDEL : De bestreden beslissing schendt het onpartijdigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel niet (verweer tegen het vijfde middel van Mediahuis).

ZESDE VERWEERMIDDEL : De Geschillenkamer heeft noch de artikelen 4.11, 6 en 7.2 AVG, noch artikel 10/2 van de Wet Gegevensbescherming geschonden door te beslissen dat Mediahuis een alles weigeren-optie diende te voorzien op dezelfde informatielaag als de alles accepteren-knop (verweer tegen het zesde middel van Mediahuis).

EERSTE ONDERDEEL : De bestreden beslissing beoordeelt de wettigheid van de cookiebanner in het licht van de artikelen 4.11 en 6.1 AVG en artikel 10/2 WVP – de Geschillenkamer is verplicht om de richtsnoeren, aanbevelingen en beste praktijken van de EDPB in aanmerking te nemen.

TWEEDE ONDERDEEL : Geen schending van artikel 7.2 AVG.

DERDE ONDERDEEL : De bestreden beslissing oordeelde correct, en zeker niet manifest onredelijk, door te beslissen dat de cookiebanner van de verzoekende partij geen vrije wilsuiting toelaat

VIERDE ONDERDEEL : Geen schending van artikel 4.11 AVG – de bestreden beslissing oordeelt op grond van rechtens en feitelijke correcte motieven dat de litigieuze cookiebanner de betrokkene niet toelaat om op een ondubbelzinnige manier toestemming te geven.

VIJFDE EN ZESDE ONDERDEEL : De Geschillenkamer moet rekening houden met rechtskundige en technologische ontwikkelingen.

ZEVENDE ONDERDEEL : Het stellen van een prejudiciële vraag komt de GBA niet voor als noodzakelijk om het geschil te beslechten.

ZEVENDE VERWEERMIDDEL : De Geschillenkamer kon redelijkerwijze oordelen dat Mediahuis het behoorlijkheidsbeginsel uit artikel 5.1.a) AVG heeft geschonden door misleidende knopkleuren te gebruiken (verweer tegen het zevende middel van Mediahuis).

EERSTE ONDERDEEL : De Geschillenkamer miskent artikel 5.1.a) AVG en artikel 6.1.a) AVG niet door van Mediahuis te vereisen dat de bezoeker van de Mediahuis-websites op behoorlijke wijze toestemming kan geven.

TWEEDE EN DERDE ONDERDEEL : De Geschillenkamer beoordeelde de wettigheid van de cookiebanners van Mediahuis in het licht van artikel 5.1.a AVG en artikel 6.1.a AVG – de Geschillenkamer oordeelt correct, en zeker niet kennelijk onredelijk, door op basis van de cookiebanners te oordelen dat de betrokkenen worden aangezet om hun toestemming te geven met de verwerking van hun persoonsgegevens – de Geschillenkamer is niet onbevoegd om te beoordelen of de knopkleuren van de cookiebanners misleidend is.

VIERDE ONDERDEEL : Wat de door Mediahuis voorgestelde prejudiciële vragen betreft.

ACHTSTE VERWEERMIDDEL : De Geschillenkamer was niet verplicht de klacht te seponeren omdat de Klager zijn rechten niet voorafgaandelijk bij Mediahuis had uitgeoefend (verweer tegen de achtste middel van Mediahuis).

NEGENDE VERWEERMIDDEL : de beslissing tot het opleggen van een dwangsom is wettig – zij schendt de rechten van verdediging niet – de Geschillenkamer mocht gemotiveerd van diens algemeen beleid afwijken: de opgelegde dwangsommen maken geen machtoverschrijding uit – de bestreden beslissing is op dit punt behoorlijk gemotiveerd en proportioneel (verweer tegen de negende middel van Mediahuis)

EERSTE ONDERDEEL : De rechten van verdediging van Mediahuis werden niet miskend door Mediahuis niet vooraf te horen.

TWEEDE ONDERDEEL : De Geschillenkamer heeft draagkrachtig gemotiveerd waarom zij afwijkt van de beleidslijn inzake dwangsom.

DERDE ONDERDEEL : De dwangsom schendt het evenredigheidsbeginsel niet.

TIENDE VERWEERMIDDEL : De bestreden beslissing kon op basis van de verklaringen van Mediahuis oordelen dat cookies werden geplaatst op basis van gerechtvaardigd belang

hoewel dit niet door de Inspectiedienst werd vastgesteld (verweer tegen het tiende middel van Mediahuis)

ELFDE VERWEERMIDDEL : De Geschillenkamer is op grond van artikel 100, § 1, 9°, WOG wel degelijk bevoegd om Mediahuis te bevelen een cookiebanner aan te passen (verweer tegen het elfde middel van Mediahuis)

TWAALFDE VERWEERMIDDEL : De door de bestreden beslissing opgelegde bevelen schenden noch het rechtszekerheidsbeginsel, noch de vrijheid van ondernemen (verweer tegen het twaalfde middel van Mediahuis).

De **vrijwillig tussenkomen**de partij voert volgende middelen aan:

EERSTE MIDDEL : Ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

TWEEDE MIDDEL : Bewijs van verwerking van persoonsgegevens van de Klager was niet vereist – geen schending van het motiveringsbeginsel en geen machtsoverschrijding – ondersteuning van de GBA.

DERDE MIDDEL : Het weigeren van inzage tot stukken door de GBA houdt geen schending in van artikel 95(2) WOG, de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel of het motiveringsbeginsel.

VIERDE MIDDEL : Het mandaat ex artikel 80(1) AVG is geldig en er is geen sprake van enig rechtsmisbruik of fictief mandaat – geen schending van het motiveringsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel – ondersteuning van de GBA.

IN HOOFDORDE : De verhouding tussen NOYB en Klager is geen reden tot ongeldigheid van het mandaat ex artikel 80(1) AVG.

IN ONDERGESCHIKTE ORDE : In elk geval is er geen aanwijzing van rechtsmisbruik of fictief mandaat - geen schending van het motiveringsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel – ondersteuning van de GBA.

VIJFDE MIDDEL : Afwezigheid “alles weigeren” optie op dezelfde laag als de alles accepteren-knop maakt inbreuk op de artikelen 4(11a), 6(1) AVG en artikel 10/2 WVP – ondersteuning van de GBA.

ZESDE MIDDEL : Het gebruik van misleidende knopkleuren schendt de behoorlijkheidsplicht onder artikelen 5(1)(A) en 6(1)(A) AVG – ondersteuning van de GBA.

PAGE 01-00004302621-0016-0036-02-01-4

ZEVENDE MIDDEL : De Geschillenkamer was niet verplicht de klacht te seponeren omdat de Klager zijn rechten niet voorafgaandelijk bij Mediahuis had uitgeoefende – geen schending van het vertrouwensbeginsel – ondersteuning van de GBA.

ACHTSTE MIDDEL : De beslissing tot het opleggen van een dwangsom is wettig – zij schendt de rechten van de verdediging niet – de Geschillenkamer mocht gemotiveerd van diens algemeen beleid afwijken – de Bestreden Beslissing is op dit punt behoorlijk gemotiveerd en proportioneel – ondersteuning van de GBA.

NEGENDE MIDDEL : De Bestreden Beslissing kon op basis van de verklaringen van Mediahuis oordelen dat cookies werden geplaatst op basis van gerechtvaardigd belang hoewel dit niet door de Inspectiedienst werd vastgesteld – ondersteuning van de GBA.

TIENDE MIDDEL : De Geschillenkamer is op grond van artikel 100, §1, 9° WOG wel degelijk bevoegd om Mediahuis te bevelen een cookiebanner aan te passen – ondersteuning van de GBA.

ELFDE MIDDEL : De door de Bestreden Beslissing opgelegde bevelen schenden noch het rechtszekerheidsbeginsel, noch de vrijheid van ondernemen – ondersteuning van de GBA.

V. Juridisch kader (niet exhaustief)

AVG¹ :

Artikelen **2 ; 4, 11) ; 5.1 ; 6.1 en 7.2**

Artikel **77.1**

Artikel **80.1-2**

WOG² :

Artikel **60**

¹ Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming, *Pb.L* 119, 4 mei 2016 (hierna “**AVG**”).

² Wet 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit, *BS* 10 januari 2018 (hierna “**WOG**”).

Artikel 95 en 98

Het onderhavig geschil moet beoordeeld worden met inachtneming van de versie van de WOG die van toepassing was vóór de inwerkingtreding van de wet van 25 december 2023 ‘tot wijziging van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’. Deze wijzigingswet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 1 maart 2024 en ingevolge artikel 58 van de wijzigingswet, treden de wijzigingen aan de WOG in werking “drie maanden na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad” – zijnde op 1 juni 2024. De klacht van de Klager bij de GBA dateert van voordien zodat de ‘oude’ versie van de WOG erop van toepassing is en blijft.

WVP³ (NADRUk MARKTENHOF) :

Artikel 10/2

In toepassing van artikel 125, § 1, 1°, van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie en onverminderd de toepassing van de Verordening en deze wet is de opslag van informatie of het verkrijgen van toegang tot informatie die reeds is opgeslagen in de eindapparatuur van een abonnee of een gebruiker slechts toegestaan op voorwaarde dat:

1° de betrokken abonnee of gebruiker, overeenkomstig de voorwaarden bepaald in de Verordening en in deze wet, duidelijke en precieze informatie krijgt over de doeleinden van de verwerking en zijn rechten op basis van de Verordening en van deze wet;

2° de abonnee of eindgebruiker zijn toestemming heeft gegeven na ingelicht te zijn overeenkomstig de bepaling onder 1°.

Het eerste lid is niet van toepassing voor de technische opslag van informatie of de toegang tot informatie opgeslagen in de eindapparatuur van een abonnee of een eindgebruiker met als uitsluitend doel de verzending van een communicatie via een elektronische-communicatienetwerk uit te voeren of een uitdrukkelijk door de abonnee of eindgebruiker gevraagde dienst te leveren wanneer dit hiervoor strikt noodzakelijk is.

Artikel **877** van het **Gerechtigd Wetboek**.

VI. Beoordeling en beslissing door het Marktenhof

³ Wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, BS 5 september 2018 (hierna “WVP”).

VOORAFGAANDELIJK

9. De GBA heeft de e-mails en de kopie van de audio-opname van de hoorzitting waarvan Verzoekster in ondergeschikte orde de mededeling vraagt op basis van artikel 877 Ger. W. vertrouwelijk neergelegd bij het Marktenhof als de stukken C.1 tot en met C.4 en C.7.

Daar waar er voor andere regulatoren bijzondere wettelijke regels inzake vertrouwelijkheid van stukken bestaan, is dit niet het geval voor procedures met betrekking tot beslissingen van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit. Het Hof verwijst wel uitdrukkelijk naar artikel 5.1, f), van de AVG.

10. Er kan echter moeilijk worden betwist dat de GBA een legitiem belang en zelfs een grondrecht heeft bij de bescherming van bedrijfsgeheimen of vertrouwelijke gegevens. Dit grondrecht vindt haar juridische basis onder meer in artikel 22 Grondwet en artikel 8 EVRM, met name het recht op eerbiediging van het privéleven van natuurlijke personen en van rechtspersonen.

De GBA doet gelden in conclusies (randnummer 89) dat het Marktenhof naar aanleiding van de beoordeling ten gronde zou kunnen vaststellen dat de door haar vertrouwelijk neergelegde stukken (stukken C.1 tot en met C.4 en C.7) geen bewijs omvatten van een ter zake dienend feit in de zin van artikel 877 Ger.W. en derhalve niet moeten worden overgelegd aan Verzoekster. Minstens zal volgens de GBA het Marktenhof kunnen vaststellen dat de inhoud van deze stukken per definitie niet kan raken aan de wettigheid van de Bestreden Beslissing, waardoor de gebeurlijke overlegging ervan irrelevant is voor de beoordeling van het voorliggend verhaal in de zin van artikel 108, §1, WOG.

11. Het Marktenhof stelt vast dat de stukken C.1 tot en met C.4 en C7 als vertrouwelijk werden neergelegd door de GBA zonder dat de GBA enige rechtsgrond of reden opgeeft voor die beweerde vertrouwelijkheid. Bij gebreke aan dergelijke rechtsgrond en reden, weert het Marktenhof de stukken C.1 tot en met C.4 en C.7 uit de debatten gelet op de in de internationale verdragen alsmede in onze Grondwet verankerde beginselen van tegenspraak en openbaarheid van terechtzittingen.

AANGAANDE DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

12. De ontvankelijkheid van de tussenkomst van de Klager wordt niet betwist noch door Verzoekster noch door de GBA.

De Klager doet via zijn eerste middel gelden dat hij belang en hoedanigheid heeft om in de onderhavige zaak tussen te komen en deel te nemen aan het debat voor het Marktenhof met het oog op de bevestiging van de Bestreden Beslissing.

Zijn tussenkomst is *ontvankelijk*.

AANGAANDE DE GROND

EERSTE MIDDEL VERZOEKSTER : De afwezigheid van (bewijs van) verwerking van persoonsgegevens van de Klager.

Eerste verweermiddel GBA, tweede middel TP.

Samenvatting middel Verzoekster

Ten eerste, door enerzijds te stellen dat de klacht geen verwerking van persoonsgegevens van de Klager betreft maar enkel ‘algemene praktijken’, doch anderzijds de klacht gegrond te verklaren en een schending van artikel 6.1 AVG te weerhouden, schendt de Bestreden Beslissing de artikelen 2 AVG, artikel 6.1 AVG, artikel 77.1 en 80.1 AVG. Dit schendt ook het motiveringsbeginsel en maakt machtsoverschrijding uit.

Wat betreft het verweer van de GBA dat de vordering van Verzoekster niet ontvankelijk is omdat het Marktenhof zich niet kan uitspreken over de ontvankelijkheid van de klacht en de beoordeling die de Eerstelijnsdienst daarover maakte, is het verweer van de GBA irrelevant. Ook waar de GBA stelt dat artikel 77.1 AVG niet zou vereist dat er een bewijs van verwerking van persoonsgegevens voorligt, leest zij deze bepaling en overweging 141 AVG in rechte verkeerd. De redenering van de GBA zou ook in feite verkeerd zijn. Immers, in de Bestreden Beslissing stelt de GBA uitdrukkelijk dat (i) de Klager *niet* van mening is dat zijn persoonsgegevens werden verwerkt, en (ii) hij - daarom - enkel optreedt tegen “algemene praktijken” (zie Bestreden Beslissing, punt 93). Er is derhalve in hoofde van de Klager geen “vergissing” of twijfel over het al dan niet bestaan van een verwerking van zijn persoonsgegevens : de Klager bevestigt immers zelf dat deze er niet was. Zodoende kan er onmogelijk sprake zijn van een inbreuk op de AVG rechten van de Klager. De Klager bevestigt dat laatste ook zelf want hij bevestigt te strijden tegen “algemene praktijken”.

Ten tweede, en net omdat de persoonsgegevens van de Klager niet werden verwerkt, kon de Geschillenkamer o.b.v. het dossier geen inbreuk weerhouden op artikel 10/2 GBW j° artikel 6.1, a), AVG. Zodoende ligt een schending voor van artikel 6.1 AVG en het motiveringsbeginsel. Doordat zij de klacht vervolgens gegrond verklaard, begaat de Geschillenkamer ook machtsoverschrijding.

De verwijzing naar het cassatiearrest van 7 oktober 2021 is in elk geval *in casu* niet dienend.

Samenvatting standpunt GBA

Verzoekster heeft zelf erkend dat de Klager zijn toestemming heeft gegeven. Zij kan dus niet ontkennen dat cookies werden geplaatst en een verwerking van persoonsgegevens heeft plaatsgevonden. Voor zover relevant, zijn artikel 77.1 AVG en artikel 80.1 AVG hoe dan ook niet geschonden.

Wat betreft artikel 77.1 AVG, is dit artikel *in casu* niet relevant voor zover de klacht en de Bestreden Beslissing geen betrekking hadden op AVG-rechten maar wel op artikel 10/2, 2°, WVP. Verzoekster betwist niet dat de verwerking van persoonsgegevens geen toepassingsvoorwaarde is voor die bepaling. Het artikel schrijft ook niet voor dat de persoonsgegevens van de Klager daadwerkelijk moeten zijn verwerkt om de toezichthoudende autoriteit toe te laten de klacht te behandelen en het belet niet dat artikel 60 WOG soepelere voorwaarden stelt aan het klachtenrecht.

Wat betreft artikel 80.1 AVG, heeft het feit of er al dan niet sprake is van een verwerking van de persoonsgegevens geen impact op de uitoefening van het recht van de Klager om zich overeenkomstig artikel 80.1 AVG te laten vertegenwoordigen. De passage ‘bescherming van diens persoonsgegevens’ slaat helemaal niet op enige vereiste omtrent het al dan niet bewezen zijn van de verwerking van de persoonsgegevens van de Klager, doch beduidt louter dat de gemandateerde belangenbehartiger als entiteit ‘actief’ moet zijn op het vlak van de bescherming van de AVG-rechten van natuurlijke personen. Overweging 45⁴ van het arrest *Meta Platforms Ireland* van 11 juli 2024 van het Hof van Justitie⁵ in haar juiste context gelezen, bevestigt de redenering van de GBA. Het Hof moest zich in die zaak namelijk uitspreken over de vraag of een belangenbehartiger op grond van artikel 80.2 AVG wel een klacht kon indienen wegens de (vermeende) schending van de informatieverplichting (artikel 12.1 AVG en artikel 13.1, c), en e), AVG), terwijl die schending toch plaatsvindt vóór er enige verwerking heeft plaatsgevonden.

Samenvatting standpunt tussenkomen partij

De Bestreden Beslissing beoordeelt terecht dat de betrokkene in het kader van het klachtenrecht enkel ‘van mening’ dient te zijn dat er inbreuk is begaan op diens rechten. De Geschillenkamer heeft de artikels 77.1 en 80.1 AVG correct toegepast. Nergens wordt vereist dat de klacht een bewijs moet aanleveren van een verwerking van de persoonsgegevens van de Klager. Het wettelijk kader om te beoordelen of de Klager een belang had bij het indienen van zijn klacht bij de GBA is opgenomen in artikel 77.1 AVG en vereist dat de betrokkene *van mening moet zijn* dat een verwerking van zijn persoonsgegevens inbreuk maakt op de AVG. De bepalingen zo interpreteren dat er specifiek wordt geëist van de betrokkene dat deze een bewijs aanlevert van de verwerking van zijn gegevens, of dat er effectief een verwerking heeft plaatsgevonden, druist niet alleen in tegen de lezing van de tekst maar ook tegen de doelstellingen van de AVG.

Beoordeling en beslissing Marktenhof

Het indienen van een klacht, het verwerken van persoonsgegevens en de vertegenwoordiging van de Klager

⁴ “Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 80, lid 2, AVG, impliceert het feit dat een representatieve vordering op grond van deze bepaling wordt ingesteld dat de schending van de rechten die de betrokkene aan deze verordening ontleent, bij de verwerking van persoonsgegevens plaatsvindt.”

⁵ In de zaak C-757/22, ECLI:EU:C:2024:598.

13. In huidig dossier werden er, op 18 juli 2023, vier klachten ingediend namens de Klager door NOYB op basis van een mandaat verleend krachtens artikel 80.1 AVG.

14. De eerstelijnsdienst kijkt na of de klacht ontvankelijk is. Een klacht is ontvankelijk wanneer zij :⁶

- is opgesteld in een van de landstalen ;
- een uiteenzetting van de feiten bevat, alsook de nodige indicaties voor de identificatie van de verwerking waarop zij betrekking heeft ;
- behoort tot de bevoegdheid van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

De vier klachten werden ontvankelijk verklaard door de eerstelijnsdienst en omtrent deze beslissingen heeft het Marktenhof geen rechtsmacht.

15. Volgens artikel 58 van de WOG kan 'eenieder' een klacht indienen bij de GBA. De parlementaire voorbereiding⁷ verduidelijkt dat het klachtenrecht niet enkel voorbehouden wordt aan 'betrokkenen' in de strikte zin van de AVG, maar openstaat voor 'natuurlijke personen maar eveneens rechtspersonen, verenigingen of instellingen die een vermeende inbreuk van de verordening wensen aan te klagen'.

16. De Geschillenkamer preciseerde al eerder dat het gaat om **eenieder met een voldoende belang**.⁸ Een louter publiek belang volstaat echter volgens diezelfde nota van de GBA niet: de Klager moet kunnen aantonen in welk opzicht hij persoonlijk in verband kan worden gebracht met de door hem aangeklaagde verwerking.

17. Het Hof van Cassatie oordeelde dat een betrokkene wiens persoonsgegevens zelf niet werden verwerkt, maar die **een voordeel of een dienst niet heeft verkregen omdat hij weigerde zijn toestemming te verlenen voor een inbreukmakende verwerking, over een voldoende belang beschikt** (Cass. 7 oktober 2021, AR C.20.0323.N, Computerrecht 2022/58). In dit geval heeft de Klager echter niet zijn toestemming geweigerd voor een bepaalde verwerking maar werd via HAR-bestanden van een andere niet verder door NOYB geïdentificeerde gebruiker (werkzaam binnen NOYB) aangevoerd dat daadwerkelijk cookies werden geplaatst door Verzoekster waarbij persoonsgegevens werden verwerkt. Dit staat echter niet als dusdanig in de vier klachten die door de Klager gericht waren tegen Verzoekster beschreven.

⁶ Art. 60, tweede lid, WOG in de versie die van toepassing is op onderhavig dossier.

⁷ Wetsontwerp van 23 augustus 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit, *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, p. 40.

⁸ Zie, GBA, Nota inzake de positie van de Klager in de procedure bij de Geschillenkamer, 15 februari 2021, p. 2, raadpleegbaar op de site van de GBA.

Het is niet nodig voor een Klager om aan te tonen dat zijn gegevens effectief werden verwerkt. Het is wel nodig aan te geven dat het om meer gaat dan het louter publiek belang.

18. De Belgische wetgever heeft er voor gekozen om enkel artikel 80.1 AVG verder uit te voeren en te kiezen voor een stelsel van vertegenwoordiging op voorwaarde van een mandaat van een betrokkene. Er is dus door de Belgische wetgever voor gekozen geen gebruik te maken van de mogelijkheid voorzien in artikel 80.2 AVG om een systeem van collectieve rechtsvordering in te stellen onafhankelijk van een opdracht van een betrokkene in het kader van de gegevensbescherming. De grenzen gesteld door de Belgische wetgever dienen te worden gerespecteerd. Dit werd ook als volgt bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest van 28 april 2022⁹ : *“Dit geldt met name voor artikel 80, lid 2, AVG, dat de lidstaten een beoordelingsmarge laat bij de uitvoering ervan. Om de gelegenheid te bieden zonder opdracht een representatieve vordering ter bescherming van persoonsgegevens in te stellen zoals bedoeld in deze bepaling, moeten de lidstaten dus gebruikmaken van de door deze bepaling geboden mogelijkheid om deze vorm van vertegenwoordiging van betrokkenen op te nemen in hun nationale recht.”*

19. Zo stelt artikel 220 van de WVP dat betrekking heeft op de vertegenwoordiging van betrokkenen:

“§ 1. De betrokkene heeft het recht om een orgaan, een organisatie, of een vereniging zonder winstoogmerk de opdracht te geven een klacht namens hem in te dienen en namens hem de administratieve of gerechtelijke beroepen uit te oefenen, hetzij aan de bevoegde toezichthoudende autoriteit, hetzij aan de rechterlijke macht als bepaald in de bijzondere wetten, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van strafvordering.

§ 2. Bij de geschillen voorzien in paragraaf 1, moet een orgaan, een organisatie of een vereniging zonder winstoogmerk :

1° op geldige wijze zijn opgericht in overeenstemming met de Belgische wetgeving;

2° rechtspersoonlijkheid bezitten;

3° statutaire doelstellingen van openbaar belang hebben;

4° actief zijn op het gebied van de bescherming van de rechten en vrijheden van de betrokkenen in het kader van de bescherming van de persoonsgegevens en dit sedert ten minste drie jaar.

§ 3. Het orgaan, de organisatie of vereniging zonder winstoogmerk bewijst door de voorlegging van haar activiteitenverslagen of van enig ander stuk, dat zijn activiteit minstens drie jaar effectief is geweest, dat het overeenstemt met haar maatschappelijk doel en dat deze activiteit betrekking heeft op de bescherming van persoonsgegevens.”

20. Een Klager kan zich laten vertegenwoordigen voor het indienen van zijn klacht zoals *in casu* is gebeurd en dan dient de GBA na te gaan of aan de wettelijke voorwaarden van de vertegenwoordiging werd voldaan. Het Marktenhof overweegt dat NOYB als vereniging naar

⁹ in de zaak *Meta Platforms*, C-319/20, § 59.

Oostenrijks recht *prima facie* niet voldoet aan de hogervermelde voorwaarde “*opgericht zijn in overeenstemming met de Belgische wetgeving*” maar stelt vast dat deze voorwaarde niet conform is met de duidelijke tekst van artikel 80.1 AVG “*opgericht zijn volgens het recht van een lidstaat*” en dus terzijde moet gelaten worden. **NOYB kon dus “*prima facie*” (zie verder bij de analyse van het derde middel) optreden als vertegenwoordiger van de Klager.**

In concreto toetsing door de Geschillenkamer van het procesbelang van de Klager inzake de vier ingediende klachten

21. De Geschillenkamer onderzocht niet *in concreto* of de Klager voor elke klacht een voldoende persoonlijk belang had zoals vereist in haar hogervermelde nota.¹⁰ Dit wordt expliciet erkend in de Bestreden Beslissing onder meer in randnummer 52 :

“In dit dossier heeft de Geschillenkamer bij het in staat stellen van het dossier en bij het uitnodigen tot neerleggen van verweermiddelen nergens de vermeende problematiek inzake het (proces-)belang van de klager, noch de vermeende problematiek inzake het mandaat, zelf opgeworpen. In de navolgende onderdelen van de voorliggende beslissing verwerpt de Geschillenkamer bovendien de argumenten van de verweerder ter zake.”

22. Het Marktenhof heeft geen afdoende motivering van een persoonlijk belang van de betrokkene als Klager kunnen detecteren in de Bestreden Beslissing, die derhalve niet in lijn is met de eigen beleidsnota die de GBA terzake op haar website vermeldt. Aansluiting kan hier worden gezocht bij rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat een administratieve overheid (zoals de GBA) niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van haar eigen beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt.¹¹ Het, zoals ter zake, ongemotiveerd niet meenemen van de eigen beleidsnota schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

23. Het verder onderzoek van de klachten behoort tot de bevoegdheid van de Geschillenkamer. Zij beschikt daar over enkele mogelijkheden :

1. Het seponeren van de klacht om technische of opportuniteitsredenen ;
2. Het vragen van een onderzoek aan de inspectiedienst ;
3. Het starten van een behandeling ten gronde ingeval ze van oordeel is dat zowel de klacht als het bewijs voldoende duidelijk zijn en dus geen onderzoek van de inspectiedienst behoeven.

¹⁰ Zie, GBA, Nota inzake de positie van de Klager in de procedure bij de Geschillenkamer, 15 februari 2021, p. 2.

¹¹ RvS 22 mei 2006, nr. 159.064.

In onderhavig dossier heeft de Geschillenkamer gekozen voor de laatste optie : behandeling ten gronde zonder onderzoek van de inspectiedienst. Dit houdt in dat zowel de klachten als het bewijs op zich voldoende duidelijk zijn volgens de Geschillenkamer. Het Marktenhof gaat dit hieronder na.

24. Verzoekster stelt ter zitting en in haar inleidend verzoekschrift dat de vier ingediende klachten (deels) vals zijn omdat :

- De HAR-bestanden die NOYB bij de vier klachten voegde en die de vermeende verwerking van persoonsgegevens van de Klager moeten aantonen, dateren van 5 april 2023 (stuk E.1 verzoekster - administratief dossier, nr. 2, 3, 4 en 5), zijnde een moment waarop de Klager al niet meer als vrijwilliger werkte bij NOYB ;
- De Klager bevestigde tijdens de hoorzitting voor de Geschillenkamer van de GBA dat niet hij maar wel NOYB (een andere vrijwilliger dus) deze HAR bestanden op een later moment gecreëerd / gegenereerd heeft. In het proces-verbaal van de hoorzitting zoals meegedeeld aan partijen op 8 juli 2024 staat het volgende (stuk 71 GBA) :

“De Geschillenkamer vraagt of het HAR-bestand ook gemaakt werd op hetzelfde toestel. De klager verduidelijkt dat hij de klachtdossiers heeft ingezet aan het einde van zijn traineeship. Hij stelt de screenshots zelf te hebben gemaakt, alsook de ontwerpversies van de klachten. De klager stelt vervolgens dat het dossier verder werd behandeld door een persoon bij Noyb, en dat de HAR-files op dat moment zijn gemaakt.

Mevr. De Graaf vult hierna aan dat de HAR-bestanden er niet toe strekken om de specifieke persoonsgegevensverwerkingen in hoofde van de klager aan te tonen, maar eerder om ten algemene te kaderen hoe de verwerkingen geschieden nadat op akkoord is geklikt op een cookiebanner – net zoals de klager dit op 10 februari (2023) ervoor had gedaan. Mevr. De Graaf stelt dat dit aansluit bij het feit dat de klager zelf op de website is geweest, maar dat voor bijkomende bewijsstukken wel de vertegenwoordiger kan optreden.

Mr. Clinck krijgt vervolgens het woord en vraagt of alle screenshots door de klager zijn genomen.

Mevr. De Graaf bevestigt dat er ook op andere dagen door anderen screenshots zijn genomen, en dat de bijkomende vaststellingen door Noyb enkel dienden om de initiële bevindingen van de klager te ondersteunen.

Mr. Clinck vraagt zich af waarom dan niet zo in de klacht staat, waar 10 februari staat.

Mevr. De Graaf bevestigt dat dit iets explicieter had gekund, maar er staat in de klacht enkel dat het bezoek plaatsvond op 10 februari, en dat er cookies zijn geplaatst; ze stelt dat men dit met een andere bril ook anders kan lezen.”

De klachten stellen echter (stukken 1 tot en met 4 Klager) :

Deze klacht betreft niet alleen het opslaan en het uitlezen van cookies op de website, maar ook de hiermee samenhangende of hierop volgende verwerkingsactiviteiten, zoals de

verstrekking van via de plaatsing van cookies verkregen persoonsgegevens aan derden, door de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijke(n).

Zoals hieronder aangegeven, ging het bij ten minste één cookie om de verwerking van persoonsgegevens (zie HAR-bestand in bijlage).

Domaine	Nom	Valeur	Finalité
Files.zimmo.be	_ga	GA1.2.212476480.1680686824	Statistics/analytics

Er zijn dus duidelijk vragen te stellen bij de datering van de HAR-bestanden en bij de persoon die ze heeft aangemaakt en toegevoegd aan de klacht (alleszins niet de Klager).

25. In de Bestreden Beslissing antwoordt de Geschillenkamer niet rechtstreeks op de aantijging van valsheid. Zij stelt :

97. Het kan als een goede praktijk worden gezien dat wanneer Noyb een betrokkene

95. Hetzelfde geldt voor de HAR-bestanden die van de litigieuze websites werden bijgevoegd. Voor deze bestanden wordt wel de datering of de agerende persoon achter het stuk onduidelijk geacht door de verweerder, maar de Geschillenkamer overweegt in dat kader dat niets erop wijst dat de stukken op enige wijze zouden zijn gemanipuleerd. Bovendien spelen met name de HAR-bestanden geen rol in de verdere beoordeling door de Geschillenkamer, onder meer omdat deze bestanden niet dienend zijn voor de inbreuken die hiernavolgend worden vastgesteld.

96. Wat betreft de schermafbeeldingen, staat vast dat het de klager is die kennis heeft genomen van de cookiebanners en de verschillende lagen ervan; minstens een deel van de schermafbeeldingen bijgevoegd in de klacht zijn initieel door de klager gegenereerd. waarachtigheid vaststaat of bewijsstukken of elementen aangedragen door de verweerder zelf.

Door niet *in concreto* na te gaan of de vermeende inbreuk grievend was ten aanzien van de Klager of ten aanzien van een andere medewerker van NOYB (de zogenaamde HAR bestanden) of enkel het door NOYB geviseerde publiek belang diende, schond de Geschillenkamer het zorgvuldigheidsbeginsel.

26. Het klachtenrecht onder de AVG verleent een ruime en laagdrempelige toegang aan betrokken klagers om toezichthoudende autoriteiten te vatten. Bij een mandaat moet - gelet op de keuze gemaakt door de Belgische wetgever (zie *supra*) - de mandaathouder de belangen van de betrokken klager centraal stellen, en niet (louter) zijn eigen beleidsdoelstellingen nastreven. Een procesbelang kan zonder de klager als individu niet bestaan op basis van de Belgische wetgeving.

Middel 1 van Verzoekster zoals geherformuleerd door het Marktenhof is *deels gegrond*. Er diende geen verwerking van de persoonsgegevens van de Klager aangetoond te worden maar de Geschillenkamer moest wel *in concreto* nagaan of de vermeende inbreuken van Verzoekster op de AVG grievend waren ten aanzien van de Klager, van een derde (al dan niet een medewerker van NOYB) of van de mandaathouder (NOYB) die zelf (enkel) het publiek belang dient.¹²

DERDE MIDDEL VERZOEKSTER : De GBA schond het motiveringsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel door in de Bestreden Beslissing te oordelen dat geen aanwijzingen van fictief mandaat of rechtsmisbruik aanwezig waren.

Derde verweermiddel GBA, vierde middel TP.

Samenvatting middel Verzoekster

De Geschillenkamer schendt het motiverings-, vertrouwens-, gelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het dossier blijkt immers dat er rechtstreekse, ontegensprekelijke en onbetwistbare aanwijzingen waren dat, enerzijds, NOYB zelf het initiatief nam voor het indienen van klachten tegen cookiebanners en waarbij Klager louter handelde op instructie van de vertegenwoordiger zonder rechtstreeks en persoonlijk belang en, anderzijds, dat er sprake is van rechtsmisbruik. De Bestreden Beslissing kon onmogelijk oordelen dat de aanwijzingen er niet waren zonder een manifeste beoordelingsfout te maken. Zo kaderde de klacht binnen het project ‘cookie banners’ van NOYB ; was de Klager een stagiair bij NOYB en deed hij in die hoedanigheid vaststellingen voor de klacht ; diende de Klager meerdere identieke klachten in tegen mediabedrijven op dezelfde dag ; handelde de Klager niet uit persoonlijk belang, maar wel om een algemene praktijk aan te kaarten ; hielp NOYB de Klager om bewijsstukken te vergaren (coördinatie) nog voordat de Klager NOYB gemandateerd had ; had de Geschillenkamer reeds in eerdere beslissingen beslist dat de hierboven aangehaalde elementen aanwijzingen waren voor een fictief mandaat en rechtsmisbruik (vb. ‘VOO’ beslissing).

De aanwijzingen duiden verder op een rechtsmisbruik van het klachtenrecht door NOYB : zij gebruikte de klachtenprocedure van de GBA om de doelstellingen binnen haar project ‘cookie banners’ te verwezenlijken via een fictief mandaat van een stagiair en trachtte zodoende de niet-omzetting naar het Belgisch recht van artikel 80.2 AVG te omzeilen.

Samenvatting standpunt GBA

In hoofdorde werden de bezwaren die Verzoekster thans opwerpt reeds op een omstandig gemotiveerde wijze - en afdoende - weerlegd in de Bestreden Beslissing.

¹² Onder de gewijzigde versie van artikel 60 WOG heeft de wetgever het onderzoek van het procesbelang van de klager uitdrukkelijk toegewezen aan de eerstelijnsdienst zodat deze situatie in de toekomst vermeden wordt.

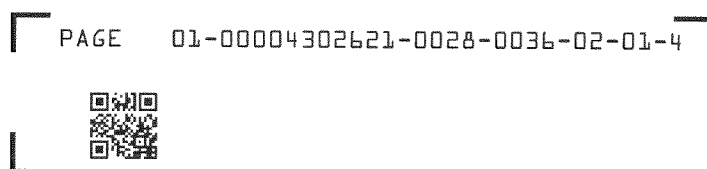

In ondergeschikte orde, en ten eerste, werd de Geschillenkamer rechtsgeldig gevat door de Eerstelijnsdienst. De vordering van Verzoekster is niet ontvankelijk voor zover zij het Marktenhof verzoekt om de ontvankelijkheid van de klacht te beoordelen gezien de beslissing tot het al dan niet seponeren van een klacht tot de discretionaire bevoegdheid van de GBA behoort. De Geschillenkamer heeft op een omstandige wijze gemotiveerd waarom zij meende dat de Klager op een rechtmatige wijze vertegenwoordigd was en waarom hij ter zake over een afdoende belang beschikte om de klacht in te dienen waardoor er volgens de Geschillenkamer geen gegronde aanleiding bestond om de klacht te seponeren. De Geschillenkamer kon naar redelijkheid besluiten dat er géén afdoende rechtstreekse aanwijzingen of bewijzen voorlagen die lieten veronderstellen dat het mandaat fictief zou zijn en zij had geen reden om te twifelen aan de waarachtigheid van de verklaringen die Klager in persoon had afgelegd op de hoorzitting. Wat betreft het project ‘cookie banners’ van NOYB als zogenaamde ‘aanwijzing’, kan hieruit geenszins een instructie vanwege NOYB aan de Klager of een fictief mandaat inzake diens klacht worden afgeleid. Hetzelfde geldt voor wat betreft de hoedanigheid van stagiair van de Klager bij NOYB. Ook het feit dat de Klager op dezelfde dag meerdere klachten indiende tegen diverse mediabedrijven, doet evenmin overtuigen dat er sprake was van een fictief mandaat. Wat betreft de stelling dat de Klager handelde louter om een algemene praktijk aan te kaarten, handelde de Klager mogelijk óók vanuit een zeker maatschappelijk engagement, maar doet dit geen afbreuk aan het feit dat de Geschillenkamer in goede orde kon vaststellen dat hij uitdrukkelijk en persoonlijk had verklaard dat hij de betrokken websites eigenmachtig had bezocht en zich daarbij gegriefd achtte. Wat de ‘coördinatie’ betreft tussen de Klager en NOYB, blijkt nergens dat de ‘coördinatie’ had plaatsgevonden vóór het ontstaan van de grieven van Klager, noch vóór het tijdstip van de mandatering van NOYB door de Klager. Wat tot slot de beslissingen *VOO* en *Roularta* van de Geschillenkamer betreft, hebben zij geen precedentswaarde en verschillen deze zaken wezenlijk van de huidige zaak. De Geschillenkamer beging aldus geen schending van de (materiële) motiveringsplicht, noch van het gelijkheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten tweede, kon de Geschillenkamer *in casu* naar redelijkheid aannemen dat de Klager het mandaat zelfstandig verleende aan NOYB en kon zij derhalve vaststellen dat de indiening van de klacht een regelmatige uitoefening van artikel 80.1 AVG uitmaakte in hoofde van NOYB en er dus geen sprake was van rechtsmisbruik.

Tot slot, is de Bestreden Beslissing materieel correct gemotiveerd wat betreft de vaststelling van de rechtsgeldigheid van het aan NOYB verleende mandaat. De grief van Verzoekster is gericht tegen een overtollig motief dat geen onderdeel vormt van de eigenlijke inhoudelijke beoordeling van de Geschillenkamer en Verzoekster citeert de passage 73-75 uit de Bestreden Beslissing selectief en geheel buiten context. De spontane nuanceringen en bijkomende toelichtingen vanwege de Klager ter hoorzitting vormden geen redelijke aanleiding tot een veronderstelling dat zijn verklaringen waren aangetast door kwade trouw.

Samenvatting standpunt tussenkomende partij

De Bestreden Beslissing stelt terecht dat er geen sprake was van een fictief mandaat of rechtsmisbruik en de vrijwillig tussenkomende partij sluit zich aan bij hetgeen de GBA naar voren heeft gebracht in titels 3.2.2-3.2.5 van haar eerste conclusies dd. 15 november 2024.

Aanvullend en in hoofdorde, wat betreft het mandaat, is de verhouding tussen NOYB en Klager geen reden tot ongeldigheid van het mandaat ex artikel 80.1 AVG. Artikel 80.1 AVG stelt geen enkele formele eis waaraan 'de opdracht' van een klager om zich te laten vertegenwoordigen dient te voldoen. Een klacht afwijzen op grond van de relatie tussen de Klager en NOYB zou niet alleen ongegrond zijn, maar ook indruisen tegen de kernprincipes van de AVG. De GBA heeft artikel 80 AVG daarom correct toegepast door te weigeren dit 'recht' te beperken of door daaraan strengere eisen te stellen dan die welke uit artikel 80.1 AVG voortvloeien.

Aanvullend en in ondergeschikte orde, al zou de verhouding tussen de Klager en NOYB juridisch relevant zijn, *quod non*, dan nog betwist de vrijwillig tussenkomende partij dat er enige aanwijzing van fictief mandaat zou bestaan. De Klager heeft NOYB bij volledige kennis en in volledige vrijheid gemandateerd om hem in deze procedure te vertegenwoordigen. Het feit dat hij een voormalige vrijwilliger was van NOYB doet hier niet aan af. De coördinatie tussen NOYB en de Klager vond plaats na zijn eigen initiatief om de websites te bezoeken, waarbij hij kennisnam van de litigieuze cookiebanners. Dit initiatief kaderde niet binnen een project van NOYB waarop de Klager werkte en het feit dat hij in contact was met NOYB vooraleer het mandaat werd getekend is onvermijdelijk. Wat betreft de verwijzing door Verzoekster naar de zaken *Roularta* en *VOO*, wijken de huidige feiten aanzienlijk af van de feiten die hebben geleid tot die beslissingen.

Wat tot slot het vermeend rechtsmisbruik betreft, is het pas nadat de Klager de inbreuken had vastgesteld op de websites dat hij zich tot NOYB heeft gewend om zich door NOYB te laten vertegenwoordigen. Er is dus sprake van een rechtsgeldige vertegenwoordiging door NOYB, zonder enige rechtsmisbruik. Het voordeel dat de Klager zocht met het indienen van de klachten (het eerbiedigen van zijn recht op bescherming van zijn persoonsgegevens) stond niet buiten verhouding tot het nadeel dat aan Verzoekster werd berokkend (m.n. het in conformiteit brengen van de betwiste cookiebanners). Hij oefende zijn recht ook niet uit met het uitsluitende oogmerk om Verzoekster te schaden. Het feit dat andere klachten of soortgelijke acties worden ondersteund door NOYB, kan op geen enkele wijze worden geïnterpreteerd als misbruik van recht, gezien met name de sociale en statutaire doelstelling van de organisatie.

Beoordeling en beslissing Marktenhof

Inzake het vermeend fictieve karakter van het mandaat

27. Het Marktenhof ziet geen concreet bewijs dat het mandaat verleend door de Klager aan NOYB fictief zou zijn.

Voor elk van de vier klachten ligt een ondertekende volmacht voor waarin de Klager opdracht geeft aan NOYB :

*“om mij te vertegenwoordigen voor: de Belgische Gegevensbeschermingsautoriteit.
betreffende: het verzamelen en verwerken van mijn gegevens door het plaatsen van cookies
op de website van verweerder (<https://www.gva.be/>).
en alle nodige maatregelen te nemen om mijn rechten af te dwingen, met inbegrip van het
inleiden van gerechtelijke of buitengerechtelijke procedures.”*

28. Er wordt geen aantijging gemaakt dat de handtekening van de Klager niet echt zou zijn of dat de bewoordingen van het mandaat ambigu of onduidelijk zouden zijn. Het feit dat de Klager tijdelijk (en niet meer bij het indienen van de klacht) werkzaam was als vrijwilliger of stagiair bij NOYB doet op zich geen afbreuk aan de geldigheid van de verleende mandaten.

De Bestreden Beslissing stelt terecht in randnummer 81 :

“De vertegenwoordiger van de klager is ten algemene op (pro-)actieve wijze werkzaam om bepaalde praktijken in de gegevensbeschermingsrechtelijke sfeer aan de kaak te stellen. Deze algemene verenigingseigen doelstellingen op zich volstaan uiteraard niet om van een fictief mandaat onder artikel 80.1 AVG te spreken. De verweerder haalt een aantal (sub-)middelen in haar verweer aan om te argumenteren dat er verschillende problemen inzake het mandaat vast te stellen zijn. De Geschillenkamer vindt echter in geen van deze middelen rechtstreekse aanwijzingen of bewijzen om te stellen dat het mandaat fundamenteel gebrekkig zou zijn, laat staan op ‘fictieve’ wijze tot stand zou zijn gekomen in dit dossier.”

Inzake het vermeend rechtsmisbruik

29. Het Hof van Cassatie heeft zich al meermaals uitgesproken over de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op rechtsmisbruik.

Zo verduidelijkt het Hof van Cassatie in een arrest van 13 juni 2024¹³ : *“Rechtsmisbruik bestaat in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de uitoefening van het recht door een bedachtzaam en voorzichtig persoon. Een dergelijk misbruik kan ook bestaan in de aanwending van rechtsregels of rechtsinstellingen in strijd met het doel waarvoor ze zijn gesteld”*.¹⁴

Zolang de strekking van een Uniebepaling niet wordt gewijzigd of de daardoor nagestreefde doelstellingen niet in gevaar worden gebracht, kan een uit een Uniebepaling voortvloeiend recht

¹³ Cass. 13 juni 2014, C.23.0223.N, concl. F. Vroman.

¹⁴ Zie ook Cass. 16 november 2023, C.23.0053.N en Cass. 15 februari 2019, C.18.0428.N.

onderworpen worden aan het nationaalrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het verbod op rechtsmisbruik.¹⁵

30. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, bestaat er ook in het Unierecht een algemeen rechtsbeginsel dat rechtszoekenden zich niet door middel van fraude of misbruik kunnen beroepen op het Unierecht. Het algemeen rechtsbeginsel van verbod van misbruik moet worden tegengeworpen aan een persoon die zich beroept op bepaalde Unierechtelijke regels die in een voordeel voorzien, op een wijze die niet in overeenstemming is met de doelstellingen van deze regels.¹⁶

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie is voor het bewijs dat er sprake is van misbruik enerzijds een geheel van objectieve omstandigheden vereist waaruit blijkt dat in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden het door deze regeling beoogde doel niet is bereikt, en anderzijds een subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat.¹⁷

31. In de context van de AVG kan er sprake zijn van misbruik wanneer een persoon klachten indient zonder dat dit objectief noodzakelijk is om de rechten te beschermen die hij aan de genoemde verordening ontleent.

Wanneer het Marktenhof nagaat of van een dergelijk misbruik sprake is, dient het alle feiten en omstandigheden van de zaak in aanmerking te nemen.

32. Verzoekster laat gelden dat de Klager het klachtenrecht misbruikt. De Bestreden Beslissing stelt dat er geen sprake is van rechtsmisbruik. Ze oordeelt als volgt in randnummer 83 :

*“Wanneer de klager dan ook stelt dat hij op zelfstandige wijze de website heeft bezocht – zij het op een werklaptop – en zich daarbij gegriefd acht, zonder dat er enige aanwijzing is van voorafgaande instructie of druk vanwege de vertegenwoordiger, staat het rechtmatig, rechtstreeks en persoonlijk belang vast. Er is **geen enkele aanwijzing** dat er sprake is van rechtsmisbruik.”*

Door op grond van deze summiere redengeving de aangevoerde schending van het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op rechtsmisbruik niet gegrond te verklaren, zonder te onderzoeken of de Klager diens recht om een klacht in te dienen, aanwendde in strijd met het doel waarvoor dit

¹⁵ Cass. 10 januari 2015, C.22.0110.N, concl. S. Ravyse.

¹⁶ HvJ 26 februari 2019, *T Danmark* en *Y Denmark*, gevoegde zaken C-116/16 en C-117/16, randnr. 76.

¹⁷ Arresten van 26 februari 2019, *T Danmark* en *Y Denmark*, gevoegde zaken C-116/16 en C-117/16, randnr. 97 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en HvJ 9 september 2021, *Volkswagen Bank e.a.*, gevoegde zaken C-33/20, C-155/20 en C-187/20, randnr. 122.

recht is ingesteld of zonder de door Verzoekster aangevoerde elementen ter ondersteuning van het aangevoerd rechtsmisbruik te toetsen aan de door het Hof van Justitie bepaalde hogervermelde voorwaarden, schendt de Bestreden Beslissing de motiveringsplicht.

33. Verder kon de Bestreden Beslissing onmogelijk oordelen dat er “*geen enkele aanwijzing*” was van rechtsmisbruik zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken.

Uit het dossier blijkt immers dat er rechtstreekse, ontegensprekelijke en onbetwistbare aanwijzingen waren dat er sprake was van een schending van het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op rechtsmisbruik, zoals toegepast in de Belgische rechtsorde en onder het Unierecht. Voor wat het geheel van objectieve omstandigheden en aanwijzingen betreft, wijst het Marktenhof op de volgende feiten :

1. De verschillende ingediende klachten hadden een gelijkvormige opmaak en ondertekening. Het opmaken en nasturen van aanvullende stukken gebeurde in een gekoppelde e-mail. Voor de verschillende klachten komt dezelfde betrokkene steeds terug die een volmacht gaf aan NOYB - European Center for Digital Rights.
2. Het Marktenhof heeft in de Bestreden Beslissing geen afdoende motivering van een persoonlijk belang van de betrokkene kunnen vaststellen. De Klager zelf heeft ook op geen enkel moment zijn rechten uitgeoefend t.a.v. de verwerkingsverantwoordelijken (de diverse websites / kranten van de groep van Verzoekster) zelf.
3. Er wordt door NOYB in geen enkele fase van de procedure aangevoerd dat de Klager zelf een regelmatige dan wel zelfs incidentele bezoeker zou zijn geweest van de betrokken websites/kranten.
4. Het initiatief voor de klachten ligt eerder bij NOYB, niet bij de Klager. De Klager stelt ter zitting van de Geschillenkamer immers het volgende (zie PV van de hoorzitting voor de Geschillenkamer) : (NADRUUK MARKTENHOF)

*“Voor deze klachten stelt de klager deze schikkingen zelf te hebben gelezen, en hij stelt deze klachten samen met iemand anders te hebben geïnitieerd **als project** – waarbij Noyb heeft geassisteerd. De Geschillenkamer vraagt aan de klager of hij de screenshots gemaakt heeft op een toestel van Noyb. De klager repliceert dat hij de screenshots heeft gemaakt op een laptop van Noyb, maar dat hierbij niet gezegd is dat dit enkel voor werkdoeleinden mocht worden gebruikt – de laptop werd ook benut in vrije tijd. De Geschillenkamer vraagt of het HAR-bestand ook gemaakt werd op hetzelfde toestel. De klager verduidelijkt dat hij de klacht dossiers heeft ingezet aan het einde van zijn traineeship. Hij stelt de screenshots zelf te hebben gemaakt, alsook de ontwerpversies van de klachten. **De klager stelt vervolgens dat het dossier verder werd behandeld door een persoon bij Noyb, en dat de HAR-files op dat moment zijn gemaakt.***

Mevr. De Graaf vult hierna aan dat de HAR-bestanden er niet toe strekken om de specifieke persoonsgegevensverwerkingen in hoofde van de klager aan te tonen, maar eerder om ten algemene te kaderen hoe de verwerkingen geschieden”

5. Ten tijde van het opstarten van het project en het engagement van de betrokkene om als Klager vier inbreuken te laten begaan op zijn rechten en vervolgens klacht ter zake in te dienen, was er een werkrelatie (*in casu* een stage) tussen de Klager en NOYB.
6. De Klager heeft NOYB gemandateerd nadat de krijtlijnen voor het project waren uitgezet, en de verwerkingsverantwoordelijken waren geïdentificeerd (door NOYB) en toegewezen (aan de Klager). De Klager toont enkel aan dat hij op 10 februari 2023 de vier betrokken websites bezocht en niets meer. Alle andere stappen zijn nadien door anderen bij NOYB uitgevoerd (met inbegrip doch niet beperkt tot het maken van de hogervermelde HAR-bestanden) en aan de klacht toegevoegd zonder ogenschijnlijke bijdrage van de Klager zelf. Dit gebeurde in elk van de vier dossiers op dezelfde wijze.
7. De beoogde doelstelling van het klachtenrecht onder mandatering (art. 77 j° art. 80.1 AVG) wordt *in casu* niet gerespecteerd : artikel 80.1 AVG stelt dat het de betrokkene is die het recht houdt aan een organisatie opdracht te geven om hem te vertegenwoordigen. Uit de bewoording “betrokkene” blijkt vooreerst dat er al persoonsgegevens en bijhorende verwerkingen in de context van de aangehaalde grieven dienen te bestaan vóór (de coördinatie voorafgaand aan) de mandatering. De bewoording “opdracht te geven” wijst dan weer op het feit dat de opdracht in één richting gaat : van de Klager naar de vertegenwoordiger, en niet andersom. Bovendien verduidelijkt overweging 143 AVG dat de betrokkene eerst zelf “*van oordeel*” moet zijn dat er een problematiek onder de AVG speelt, en dit niet volgend op een concrete instructie van de vertegenwoordiger, vooraleer de mandatering plaatsgrijpt. De inbreuk wordt hier uitgelokt door NOYB om de Klager als betrokkene te kunnen kwalificeren.

34. Voor wat betreft het subjectieve element : NOYB wenst voor haar cookie-project een procesbevoegdheid bij de GBA te creëren ; een procesbevoegdheid kan zonder de Klager als individu niet bestaan op basis van de Belgische wetgeving (waar artikel 80.2 AVG niet werd omgezet in Belgisch recht). Onder stagiairs van NOYB wordt er gezocht naar één of meer klagers om op artificiële wijze te kunnen vallen onder artikel 80.1 AVG. De uitlokking om een rechtstoegang voor de GBA te creëren maakt het subjectief element uit van rechtsmisbruik onder het Unierecht vanwege zowel de Klager als NOYB. In dit geval is het voordeel gericht op het nastreven van de algemene (beleids)doelstellingen van NOYB. Er is geen persoonlijk belang van de Klager zelf mee gemoeid. De Klager was zich hier ten volle van bewust en heeft hieraan doelbewust zijn medewerking verleend.

35. De twee voorwaarden om van rechtsmisbruik onder het Unierecht te spreken zijn alzo vervuld en overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie. Hieruit volgt dat de Geschillenkamer, door niettemin te oordelen dat er geen enkele aanwijzing is dat er sprake zou zijn van rechtsmisbruik,

naast het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel ook het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op rechtsmisbruik schendt.

36. Ten overvloede wijst het Hof naar de syntheseconclusie en de uitleg ter zitting van Verzoekster die gewag maakt van de volgende twee (sepot)beslissingen van de Geschillenkamer inzake cookiebanners:

- Beslissing 22/2024 van 24 januari 2024 (hierna de **“VOO-Beslissing”**). De VOO-Beslissing werd geseponeerd omdat de Geschillenkamer, in navolging van wat de Inspectiedienst in zijn onderzoeksrapport had geconcludeerd, oordeelde dat de klager een fictief mandaat aan NOYB had gegeven en feitelijk door NOYB was ingeschakeld als “katalysator” om NOYB’s eigen objectieven na te streven. De Geschillenkamer kwam tot dat besluit op basis van de volgende aanwijzingen : de klager was een NOYB-*trainee* (stagiair), deze had op zeer korte tijdspanne de betrokken websites bezocht (i.e. bezoek van minder dan een minuut) en had nog vier andere klachten tegen vier andere websites ingediend (waarbij hij zich ook door NOYB liet vertegenwoordigen).
- Op 6 september 2024, d.i. de dag van de thans Bestreden Beslissing, sepondeerde de Geschillenkamer een vijfde klacht van NOYB (i.e. beslissing 112/2024 - hierna de **“Roularta-Beslissing”**). Ditmaal betrof het een zaak met betrekking tot doorgiftes van persoonsgegevens tot buiten de EER. De klacht werd geseponeerd omdat de klachtneerlegging door NOYB geconstrueerd was als een “model-zaak”, de klager een fictief mandaat aan NOYB had gegeven en NOYB met de klacht haar eigen doelstellingen wilde dienen.

In beide zaken waren de feiten die de Geschillenkamer tot haar besluit tot sepot brachten, *quasi* dezelfde als degene die aanleiding gaven tot de Bestreden Beslissing (o.a. Klager was een stagiair van NOYB en had meerdere identieke klachten ingediend tegen verschillende verwerkingsverantwoordelijken).

37. Het wel toelaten van klachtneerlegging door NOYB in de ene zaak (Verzoekster) zonder enig onderzoek terzake door de inspectiedienst, maar niet voor twee andere dossiers, op basis van onderzoek door de inspectiedienst van de GBA (*VOO* en *Roularta* die beiden werden geseponeerd), zou inderdaad een schending van het gelijkheidsbeginsel conform artikel 10 van de Grondwet kunnen inhouden nu er geen objectieve verantwoording voor dit verschil wordt aangevoerd. Het Marktenhof benadrukt dat ieder dossier op zijn of haar merites moet beoordeeld worden (ook op het niveau van de Geschillenkamer) en dat NOYB zelf principieel het recht heeft om in eigen naam een klacht neer te leggen in België maar ook dat ogenschijnlijk gelijkaardige feiten niet moeten aanleiding geven tot een verschillende behandeling in rechte.

38. De hierboven aangegeven middelen die minstens deels gegrond werden bevonden, leveren grond op om de Bestreden Beslissing te vernietigen. De overige middelen of onderdelen waarop niet

in detail ingegaan wordt, behoeven geen nadere behandeling aangezien ze, al waren ze gegrond, alleszins niet tot een ruimere vernietiging van de Bestreden Beslissing kunnen leiden.

39. Er bestaat - gelet op de hogervermelde vernietiging - geen afdoende reden om in te gaan op de ondergeschikte vordering van Verzoekster tot het overmaken van bepaalde stukken en / of de audio-opname van de hoorzitting.

40. Er bestaat ook geen afdoende reden tot prejudiciële bevraging van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

AANGAANDE DE KOSTEN VAN DE PROCEDURE

41. De kosten van de procedure waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten belope van 1.883,72 EUR¹⁸ voor Verzoekster komen ten laste van de GBA.

42. De vonnissen en arresten houdende veroordeling van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, van de openbare instellingen die zijn opgericht door de Staat, en van de inrichtingen van de Gemeenschappen en de Gewesten zijn vrijgesteld van het rolrecht. De GBA is een autonome instelling met rechtspersoonlijkheid en werd als orgaan van de staat opgericht. De GBA bevindt zich duidelijk in dezelfde situatie als alle andere organen van de Staat en is dus principieel vrijgesteld van het rolrecht.

OM DEZE REDENEN, HET MARKTENHOF,

Beslissende bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het beroep van Mediahuis ontvankelijk en als volgt gegrond :

Vernietigt beslissing nr. 113/2024 van 6 september 2024 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit en zegt voor recht dat elke verdere afhandeling toekomt aan de GBA.

Verklaart de tussenkomst van de Klager ontvankelijk maar ongegrond.

¹⁸ Conform de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. 13 januari 2023, C.22.0158.N en Cass. 16 januari 2023, C.21.0193.F) past het Marktenhof het tarief ambtshalve aan op dat van toepassing op het moment van de uitspraak.

Veroordeelt de GBA tot de gerechtskosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 1.883,72 euro en van de bijdrage van 24,00 euro aan het Budgettair Fonds.

Stelt vast dat de GBA ten gevolge van de gezamenlijke toepassing van de artikelen 279 en 161, 1°bis, van het Wetboek der registratierechten is vrijgesteld van het rolrecht.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de 19^e kamer A van het hof van beroep te Brussel op **19 maart 2025**,

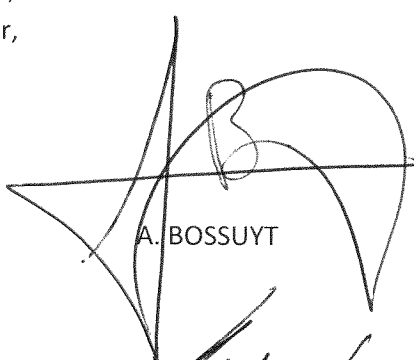
waar aanwezig waren :

A-M. WITTERS,
C. VERBRUGGEN,
A. BOSSUYT,
S. DE COOMAN,

S. DE COOMAN

C. VERBRUGGEN

Raadsheer dd. Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier,

A. BOSSUYT

A-M. WITTERS

